

Милан ЂОКИЋ

СТОЛОВИ

Као јутарњи парк
пун намузле чистине
поглед ми с прозора наједном
застане у нејасноћи
Столова

Баш тако за столом
јуче: бокал, канавац, мртва природа
жива буклија жеља
исликан мир, свита корака
— сам

Дођох у песми која тражи сина
кад тамо погача разломљена
разређења нема
кусај ћутање

Зар, родитељски, само
између искри сећања?

Баш тако, домаћи мир, нарушена пуноћа
као са Равног Стола звекет, давна свита
руча на камену и камен оста
драги оци и Драгосињци, с именом његовим
да поткујем песму